

рішення у дій, кращій взаємодії з людьми, групами і ситуацією в цілому. Стрес-менеджмент виступає як процес цілеспрямованого впливу на персонал організації з метою адаптації особи до стресової ситуації, усунення джерел стресу й оволодіння методами їх нейтралізації всім персоналом організації. Існує два рівні управління стресами. Перший – на рівні організації, у результаті змін у політиці, структурі виробництва, полягає у виробленні чітких вимог до співробітників, оцінці їх діяльності. Другий рівень управління стресом здійснюється на рівні окремої особи. Цей спосіб полягає в тому, щоб уміти справлятися зі стресами індивідуально, використовуючи рекомендації та спеціальні програми з нейтралізації стресів [3].

За допомогою стрес-менеджменту можна боротися з сильним фізичним і психологічним напруженням, не допускати появи професійного вигорання і вести активне, продуктивне і повноцінне життя. Щоб збільшити ефективність роботи працівників, великі компанії наймають менеджерів з управління стресом. Вони організують антистрес-програми, оцінюють загальний рівень стресостійкості та часові пороги стресу для всіх співробітників. Особливості психіки працівників обов'язково враховуються під час формування антистресової стратегії, а також підборі методів для підвищення стійкості до стресу.

Отже, щоб стрес став помічником, а не тінню яка над вами весь час, краще знайти його плюси, тому менеджери повинні знаходити способи позбутися його вчасно, щоб не нашкодити своєму здоров'ю, стосункам між колегами й найголовніше компанії.

Список використаних джерел

1. Галайда Т.О., Теницька Н.Б., Черногорська Н.В. Управління плинністю персоналу торговельних підприємств в Україні із застосуванням методів стрес-менеджменту. *Modern Economics*. 2019. URL: <http://reposit.nupp.edu.ua/handle/PolNTU/5804>
2. Гончар М.Ф. Методи стрес-менеджменту та їхня класифікація. *Бизнес Інформ*. 2017. № 12. С. 424-429.
3. Злепко С.М. Сучасні методи і засоби для визначення і діагностування емоційного стресу : монографія / за ред. О.П. Мінцера. Вінниця: ВНТУ, 2010. 228 с.

УДК 658.012

Голоденко Є.В., магістрант; Христенко О.В., к.е.н., доцент
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ЕФЕКТИВНІСТЮ ДІЯЛЬНОСТІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПІДПРИЄМСТВА

Сучасні нестабільні умови, пов'язані з воєнним станом в Україні, докорінно змінюють ситуацію в сільському господарстві. В таких умовах існує нагальна потреба у підвищенні ефективності не лише виробництва, а й усіх інших аспектів діяльності сільськогосподарських підприємств, а саме: дослідження ринку та задоволення споживачів, інновацій, управління персоналом та фінансами, екології та захисту навколишнього середовища. Тобто мова йде про ефективну роботу всіх підсистем і всього підприємства, яку має забезпечувати система управління в невизначених умовах.

Згідно тверджень Ю.В. Масюк, термін «ефективність», який має управлінський характер, відображає ступінь досягнення переслідуваних цілей і являє собою певне співвідношення між результатом і цілями або результатом і витратами [2, с.48].

Погоджуємось з думкою Л. О. Дорогань-Писаренко, що ефективність є складним, багатовимірним поняттям, тому різні вчені виділяють та розуміють різні відмінні риси цієї категорії економіки:

- певний конкретний результат (ефективність чогось);
- функціональність систем;
- відповідність результату або процесу максимально можливому, ідеальному або запланованому;
- числова характеристика задовільної функції;
- відношення фактичного ефекту до необхідного (нормативного) ефекту [1, с.28].

У відповідності до вищезазначеного, під управлінням ефективністю слід розуміти комплекс заходів, які дозволяють своєчасно виявити і виправити відхилення організації від поставлених цілей.

Ефективність сільськогосподарського виробництва значною мірою залежить від річних природних, особливо кліматичних умов країни, регіону. Фактори цієї групи визначають виробничі характеристики земельних ресурсів, співвідношення попиту та пропозиції, процес ціноутворення на сільськогосподарську продукцію. Варіації в цих умовах можуть бути значними як у часі, так і в просторі. А це проявляється у вираженій аритмічності сільськогосподарського виробництва і, як наслідок, у ризикованості відповідної підприємницької діяльності.

Сутність проблеми підвищення економічної ефективності виробництва полягає в досягненні значного збільшення обсягу продукції на кожен одиницю трудових, матеріальних і фінансових ресурсів. У кінцевому підсумку це означає зростання продуктивності суспільної праці, яка є критерієм підвищення ефективності виробництва. Ефективність служить показником розвитку. Вона є його найбільшою мотивацією.

Таким чином, під управлінням ефективністю діяльності підприємства слід розуміти такий вплив на об'єкт управління, який забезпечує ефективність функціонування та розвиток організації як цілісної системи в мінливому зовнішньому середовищі.

Список використаних джерел

1. Дорогань-Писаренко, Л. О. Особливості аналізу ефективності впровадження технологічних інновацій в сільському господарстві. *Наука та інновації*. 2020. № 3. С. 27–38.
2. Масюк, Ю. В. Фінансова стратегія підвищення ефективності сільськогосподарського підприємства в ринкових умовах. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 20. С. 48–51.

УДК 330

Калашник Є., Карпенко В., студентки; Чайкіна А.О., к.е.н., доцент
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

РЕАЛІЗАЦІЯ КОРПОРАТИВНОЇ СОЦІЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В УМОВАХ ВІЙНИ В УКРАЇНІ

На сьогоднішній день діяльність будь-якої компанії не обмежується лише досягненням бізнес-показників. Бізнес має вплив на економіку, суспільство та навколишнє середовище, і саме це формує корпоративну соціальну відповідальність компанії (КСВ). Підприємства дбають не лише про свій безпосередній прибуток, а й піклуються про своїх працівників, співвітчизників, екологію та загальні проблеми